

Дамян Дамянов

Вечерна разпивка

Не съм пияч. И рядко пийвам.
Но вечер, подир стръмен ден,
катерен с мъка, по ракийка
все още сръбвам. Уморен,
развеселен, зъл, тъжен, страшен
и жив, останал в своя ад,
пред мене слагам аз две чаши –
за себе си и този свят.
За този свят красив, изменен...
Изобщо – с тъмно досие.
За този свят, който го няма
при мен, а всъщност тук си е.
Със доблестите си, с лъжите,
със честността и подлостта,
които, колкото и скрити
да са, в лицето му блестят.
Лицето му пред мен го няма.
Защо пред мен, та то е в мен!
И през ракиения пламък
го виждам – двойник мой смален
до кръгчето на отвор чашен:
– Наздраве, свят! Наздраве, свят!
По още две да опердашим?
Но гледам, ти не пиеш, брат,
та аз и твоето изпивам.
А ти си ставаш – хрисим, трезв –
„Довиждане!“ – и си отиваш.
Подлец с подлец! Не знаеш стрес,
не знаеш гняв, пиянство, цели...
За теб живота си бих дал...
Дорде аз пия, спиш в постели...
Но ако утре ме разстрелят,
ще знам, че ти си ме предал.

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8542>]